

Drs. M. de Hond
email: maurice@dehond.nl

Aan de president van de Hoge Raad
Mr. W.J.M. Davids,
Postbus 20303
2514 CV 's-Gravenhage

Amsterdam, 25 juli 2006

Edelhoogachtbare Heer,

Aangezien de Hoge Raad het hoogste rechtsorgaan in Nederland is, richt ik mij tot u met een zaak van groot belang voor het functioneren van Nederland als rechtsstaat. Om goed duidelijk te maken hoezeer dit functioneren bedreigd wordt, acht ik het nodig u via deze brief en de bijlagen veel informatie te verschaffen. Gezien het grote belang hoop ik dat u (en uw collega's) de tijd zullen nemen deze informatie tot u te nemen en dat u mij een antwoord zult geven gebaseerd op deze informatie.

Laat ik vooropstellen dat ik geen juridische opleiding heb genoten. Wel heb ik een universitaire opleiding gevolgd, waarin ik geleerd heb sociaal-wetenschappelijk onderzoek te verrichten. Het werken met hypothesen en de regels van de logica vormden daarin een belangrijk onderdeel. Tot een jaar geleden was mijn interesse voor het functioneren van het strafrecht in Nederland die van een geïnteresseerde burger, die vaak naar nieuwsprogramma's kijkt en veel kranten en tijdschriften leest. Ik had de indruk dat een en ander wel goed functioneerde. Natuurlijk werden er soms fouten gemaakt, maar waar gebeurt dat niet? Het systeem leek echter te functioneren met voldoende correctiemogelijkheden, waarbij ook uw Raad een duidelijke rol speelde. En als er dan weer eens misstanden werden gerapporteerd betreffende het juridisch systeem in andere landen (waarover men met enige regelmaat leest als er Nederlanders bij betrokken zijn), dan was ik blij dat ik in Nederland woonde.

Ik moet u bekennen dat mijn vertrouwen nogal geschonden is door de gebeurtenissen rondom de Schiedammer parkmoord. De [bepaalde uitzending van Netwerk van 5 september 2005](#) over cursussen met het DNA-onderzoek van de Schiedammer parkmoord, veroorzaakte bij mij een gevoelige schok. Toen kort daarna [het rapport van de Commissie Posthumus](#) via internet uitkwam, ben ik dat direct integraal gaan lezen. Ik viel werkelijk van de ene verbazing in de andere toen ik las wat zich achter de schermen bij het Openbaar Ministerie in deze zaak had voltrokken. De combinatie van 'gebrek aan professionalisme' en 'gebrek aan logisch denken' viel mij meteen op. In combinatie met het begrip 'tunnelvisie' was het heel duidelijk dat hier allerm minst sprake was van 'eerlijke en objectieve waarheidsvinding'.

Vervolgens heb ik aandachtig gevolgd hoe de diverse geledingen (de verantwoordelijke bestuurders, het Openbaar Ministerie, de rechterlijke macht) met de bevindingen zijn omgegaan. Dat wat openbaar gemaakt is, gaf de indruk dat weinigen hun verantwoordelijkheid wilden nemen, maar ik kon mij voorstellen dat achter de schermen de gevolgen veel groter zijn geweest dan naar buiten toe werd geuit. En ik hoopte dat alle geledingen hun conclusies hadden getrokken. "Laten we er alles aan doen dat zo iets nooit meer gebeurt!"

Bij het bestuderen van deze zaak viel me vooral de periode mei tot en met december 2004 op. In mei 2004 bracht het Openbaar Ministerie een persbericht naar buiten, [dat via internet nog steeds te lezen is](#). Het was een reactie op een televisieprogramma van Peter R. de Vries en het ging over het boek van prof. Peter van Koppen over deze zaak en de procedure die aanhangig was gemaakt bij de Hoge Raad.

Juist met de kennis van nu is het interessant om te lezen hoezeer in dat televisieprogramma de juiste vraagpunten aan de orde kwamen (wat is er gebeurd met de tips en waarom is er geen DNA-onderzoek gedaan op de plek waar getuigen iemand hadden zien zitten die voldeed aan de beschrijving van de dader, zoals door het jongetje gegeven?).

Toen kwam dus 13 augustus 2004. Wik H. bekende dat hij de dader was van de moord. Bijna vier weken later kwam uw Raad naar buiten met zijn afwijzende uitspraak inzake het lopende herzieningsverzoek¹. En precies een week later begon het Openbaar Ministerie met een nieuw onderzoek dat (pas!) drie maanden later tot de vrijlating van Kees B. zou leiden.

Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat u niet verheugd bent geweest met het feit dat het Openbaar Ministerie niet veel sneller heeft gereageerd op de bekentenis van Wik H. en dat u niet ten minste gewaarschuwd bent uw uitspraak in september 2005 uit te stellen.

Echter juist uw uitspraak evenals het opereren van het Openbaar Ministerie in dezen, laten zien dat Kees B. nooit was vrijgekomen als Wik H. niet uit zichzelf bekend had. Gerechtelijke dwalingen die dus niet gecorrigeerd zijn door het systeem zelf, maar door een bekentenis van een misdadiger. Wellicht voelt u dat als insider anders, maar dat is wel het gevoel dat ik krijg als ik de stukken lees. Een Openbaar Ministerie dat er tot het laatst toe alles aan gedaan heeft om de oorspronkelijk ingenomen positie koste wat het kost te handhaven. Van het begrip ‘eerlijke en objectieve waarheidsvinding’ door het Openbaar Ministerie was in deze zaak aantoonbaar weinig overgebleven.

In september 2005 werd bij het Kamerdebat door de minister gedaan alsof dit een incident was dat helaas was gebeurd, maar waaruit lering is getrokken voor de toekomst. Het geschokte vertrouwen in het functioneren van de rechtsstaat, zoals door deze zaak bij vele burgers was ontstaan, was onnodig. Het Openbaar Ministerie kende zijn verantwoordelijkheid en was bezig met een ingrijpend verbeteringsprogramma. Ook werd gesteld dat de zittende magistratuur goed in staat was om eventuele uitwassen te corrigeren.

Nu komen we tot de reden waarom ik u, ten einde raad, deze brief stuur. Ik heb harde bewijzen dat het Openbaar Ministerie, inclusief zijn top, absoluut niets van deze zaak heeft geleerd. Het zet schaamteloos voort wat bij de Schiedammer parkmoord een ‘incident’ werd genoemd. En het lijkt erop dat niemand het OM dat kan of wil verhinderen.

Daarom richt ik mij tot u met deze brief. U bent het hoogste juridische orgaan in ons land en daardoor in ieder geval indirect eindverantwoordelijk voor het functioneren van onze rechtsstaat. Als u toelaat dat een van de geledingen binnen ons juridisch systeem zich absoluut niet aan haar opdracht houdt en daar om de een of andere reden mee kan weggelopen, dan kan het hele systeem in elkaar storten. Dan zijn we hard op weg naar een wildwest-samenleving of een bananenrepubliek. Juist omdat steeds meer burgers op de hoogte zijn van deze ontwikkelingen en steeds assertiever worden tegenover het falen van een systeem.

In deze brief met bijlagen zal ik u duidelijk aantonen dat ook de top van het Openbaar Ministerie een loopje neemt met zijn opdracht tot ‘eerlijke en objectieve waarheidsvinding’. Ik verzoek u vervolgens op basis hiervan in actie te komen, zodat Nederland trots kan blijven op het functioneren van zijn rechtsstaat.

Deze brief met dezelfde inhoud zend ik tevens aan de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad.

---

¹ LJN: AQ9834, Hoge Raad, 00282/04 H, op te zoeken via <http://zoeken.rechtspraak.nl/zoeken/dtluitspraak.asp>

Naar aanleiding van mijn bovengenoemde bevindingen m.b.t. de Schiedammer parkmoord heb ik mij – door een combinatie van redenen – verdiept in de dossiers van de Deventer moordzaak. Ik trof daarin opvallende overeenkomsten aan met wat ik had kunnen opmaken over de gebeurtenissen in Schiedam. Bij het lezen van de dossiers, inclusief het tactisch journaal, rezen de haren mij regelmatig te berge. Als het niet zo triest was zou je af en toe in lachen uitbarsten over wat er vanaf 25 september 1999, na het vinden van het lijk van de weduwe Wittenberg, bij het onderzoek en de rechtsgang is gebeurd. Cruciaal onderzoek niet uitgevoerd, onbegrijpelijke beslissingen genomen. En het woord ‘tunnelvisie’ is een zeer vriendelijke omschrijving van de puinhoop die daar bij het onderzoek is aangericht.

Stopt u nu alstublieft niet met lezen omdat ik het over de Deventer moordzaak heb, en het dus lijkt alsof ik over een specifieke zaak schrijf, waarover de Hoge Raad weer een uitspraak zal doen als er namens Ernest Louwes door mr. G.J. Knoops een herzieningsverzoek wordt ingediend. Deze brief gaat niet over het lot van Ernest Louwes. Mijn brief gaat over het functioneren van het Openbaar Ministerie onder leiding van mr. Harm Brouwer.

Ik zal namelijk in deze brief aantonen dat de top van het Openbaar Ministerie beseft dat het, in 1999 en later, de verschillende gerechtshoven in deze zaak heeft misleid en dat het bezig is met een grote doofpotoperatie om te voorkomen dat dit falen algemeen bekend wordt. Dan kan immers niet meer volgehouden worden dat de problemen bij de Schiedammer parkmoord slechts een incident zijn geweest. Hiermee zondigt het Openbaar Ministerie tegen de basisprincipes van de opdracht die het in ons rechtssysteem heeft en wordt de grond onder het functioneren van Nederland als rechtsstaat weggeslagen.

Daarom verzoek ik u niet alleen deze brief en bijlagen verder te lezen, maar ook in actie te komen. U zult zelf beter weten dan ik, wat u in dat geval kunt doen.

Eerst de essentie van mijn verhaal, daarna volgt – mede aan de hand van de bijlagen – de onderbouwing.

- In de eerste maand na de moord kwam er slechts één persoon in aanmerking voor het daderschap, de klusjesman/pleegzoon van de weduwe, Michaël de J. Hoewel er toen veel fouten werden gemaakt bij het onderzoek, waren er diverse belangrijke aanwijzingen voor een mogelijk daderschap. Er was geen alibi. Sterker nog: een half uur na de moord was een verdacht uitzienende man gezien met het signalement van Michaël de J. op een heel stille plek op de route tussen het huis van de weduwe en het huis waar Michaël woonde. Uit de dossiers komt een maand na de moord het beeld op: nog één goed verhoor en hij bekend.
- Om volledig onduidelijke redenen werd rond 23 oktober 1999 besloten ieder onderzoek naar het mogelijke daderschap van Michaël de J. te beëindigen. Tijdens de rechtszaak in Zwolle in februari 2000, liegt de Officier van Justitie aantoonbaar dat Michaël een sluitend alibi heeft en/of niet op concrete leugens over dat alibi was te betrappen. Ernest Louwes kwam eind oktober 1999 in beeld en vanaf dat moment moest en zou hij de dader zijn, hoeveel informatie er ook beschikbaar kwam dat hij de dader niet was of kon zijn. Iedere profiler zou Michaël de J. ver boven Ernest Louwes plaatsen als mogelijke dader van de moord. Maar dat betekende niet dat het Openbaar Ministerie het onderzoek naar Michael de J. doorzette. Ernest Louwes had zelfs een perfect alibi dat hij om 20:00 uur die avond reed tussen Utrecht en Lelystad bij Harderwijk en dus niet om 20:36 uur in Deventer kon zijn, zoals het Openbaar Ministerie beweert. Maar niets hielp. Cruciaal onderzoek is niet uitgevoerd en andere relevante informatie werd genegeerd. Louwes werd via een geurproef verbonden met een mes dat qua lengte, vorm en vindplaats het moordwapen niet kon zijn, maar dat voorkwam niet dat hij werd veroordeeld bij het Hof in Arnhem. In de zomer van 2003 heeft uw Raad gelukkig

uitgesproken dat dit mes het moordwapen niet kon zijn en dat het proces moest worden herzien. Dat leidde echter niet tot hernieuwd onderzoek naar het mogelijke daderschap van Michaël de J., maar uit de hoge hoed kwam plotseling nieuw bewijs: ruim vier jaar na de moord werden DNA-contactsporen gevonden. Zelfs de beschrijving van het NFI in zijn rapport dat dit onderzoek naar DNA-contactsporen nog in de kinderschoenen verkeerde, was geen reden om de veroordeling van 12 jaar niet te bevestigen.

- Burgers hebben sinds 2001 het onderzoek gedaan in de Deventer moordzaak dat het Openbaar Ministerie heeft nagelaten. En daaruit is nog veel meer bezwarends naar voren gekomen dan al in oktober 1999 aan het Openbaar Ministerie bekend was over het mogelijke daderschap van Michaël de J. Toen op 16 januari 2006 de vriendin van de klusjesman tegenover particuliere rechercheurs toegaf gelogen te hebben over het alibi dat ze haar vriend had verschaft, hebben we die informatie naar mr. Brouwer gestuurd. Daarbij hebben we aangegeven dat het televisieprogramma Netwerk voorbereidingen trof om via een geheime camera deze verklaring van Meike op te nemen en uit te zenden, maar dat we het Openbaar Ministerie de kans gaven om zelf handelend op te treden.
- Dit leidde op 24 januari 2006 tot de instelling van een speciaal team dat een oriënterend vooronderzoek ging uitvoeren naar deze zaak. Een unieke gebeurtenis in de Nederlandse rechtsgeschiedenis, zoals ik heb begrepen. Die burgers, inclusief ik, hebben vol vertrouwen alle informatie waarover zij beschikten aan dit team overgedragen. Naar aanleiding van de publiciteit vanaf 31 januari 2006 over dit nieuwe onderzoek waren er ook nogal wat nieuwe getuigen die zich bij mij hebben gemeld, met soms zeer relevante informatie. Deze informatie werd vanzelfsprekend direct doorgestuurd naar het onderzoeksteam.
- Op 2 juni 2006 rapporteerde het onderzoeksteam aan de top van het Openbaar Ministerie. En op 13 juni 2006 werden de conclusies hiervan via een persbericht openbaar gemaakt. Het onderliggende rapport werd niet openbaar gemaakt. Wel kreeg ik een persoonlijke toelichting van mr. Brouwer. En ik kon mijn oren niet geloven. Veel van wat hij me vertelde stond haaks op de informatie die ik hem zowel in januari 2006 had verschaft, evenals op de inhoud van de verklaringen van de getuigen die ik had doorgestuurd. Ik kreeg geen toegang tot het rapport. (Inmiddels heb ik via de heer Louwes het rapport wel kunnen inzien.) En sinds dat moment heb ik werkelijk slapeloze nachten. Niet om Ernest Louwes, maar om de rechtsstaat Nederland. Niet alleen bleek dit persbericht van het Openbaar Ministerie absoluut geen goede weergave te zijn van het rapport, en het rapport geen goede weergave van de bijlagen, maar ook bleek, dat het Openbaar Ministerie er werkelijk alles, en dan letterlijk alles, aan heeft gedaan om te zorgen dat hun oorspronkelijke verhaal overeind bleef staan. Zo werden alle getuigen die zich na 1 februari 2006 hadden aangemeld compleet genegeerd. De getuigen die daarvoor waren aangemeld en wiens verhaal niet klopte met de lezing van het Openbaar Ministerie, werden onbetrouwbaar verklaard (of in ieder geval hun informatie). Last but not least: onze constatering dat er op 23 oktober 1999 een aantal verklaringen van Michaël en zijn vriendin aantoonbaar onjuist waren (zoals het alibi) werd in het rapport van het Openbaar Ministerie gepareerd met nieuwe verklaringen van de twee betrokkenen uit 2006, die inmiddels wel kloppend zijn. Maar dat deze nieuwe verklaringen, van de mogelijke moordenaar en zijn vriendin, haaks staan op de eigen verklaringen van vijf dagen na de moord, werd door het Openbaar Ministerie in het rapport zonder morren geaccepteerd.

Kortom: het rapport van het oriënterend vooronderzoek en met name de conclusies die het Openbaar Ministerie hieruit getrokken heeft, zoals beschreven in zijn persbericht van 13 juni jl., is een complete doofpotoperatie. Het heeft niets van doen met de opdracht tot eerlijke en

objectieve waarheidsvinding, maar alles met het krampachtig instandhouden van het beeld dat men geen fouten heeft gemaakt.

Om dat laatste gaat het in mijn verzoek. Als ik gelijk heb dan verkracht het Openbaar Ministerie op een ongegeneerde wijze de essentie van zijn taak. Wanneer u als hoogste rechtsorgaan daarnaar geen onderzoek doet – of indien u vaststelt dat mijn bevinding juist is, maar u vervolgens niet handelend optreedt – dan zijn we inderdaad afgezakt naar het niveau van een bananenrepubliek. Een Openbaar Ministerie dat veel fouten maakt, niet in voldoende mate wordt gecorrigeerd door de rechterlijke macht en bereid is er alles aan te doen om die fouten te verbergen!

Ik beschik over een grote hoeveelheid informatie om te bewijzen dat het Openbaar Ministerie via het oriënterend onderzoek niet op zoek was naar de waarheid, maar slechts bezig was zijn eigen ernstige fouten in deze zaak in de doofpot te stoppen. Zonodig kan ik u van al deze informatie voorzien.

Aan deze brief voeg ik informatie toe, die u al een goede indruk zal geven van wat ik bedoel. Wenst u meer informatie, dan ben ik vanzelfsprekend bereid die zowel schriftelijk als mondeling te verstrekken.

1. Allereerst stuur ik u in vijfvoud mijn feitenrelaas [‘Oordeel zelf’](#). Hierbij geef ik op basis van de officiële documenten (tactisch journaal en processen-verbaal) een beeld van wat het onderzoeksteam op 23 oktober 1999, een maand na de moord, wist of had kunnen weten over de mogelijke betrokkenheid bij de moord van Michaël de J. Als u dit relaas leest zult u hetzelfde gevoel hebben als ieder ander die het leest (en dat zijn steeds meer Nederlanders): “Hoe is het mogelijk dat het onderzoek naar Michaël de J. door het Openbaar Ministerie op 23 oktober 1999 is gestaakt?” Doordat in het relaas ook de later beschikbaar gekomen informatie is opgenomen, evenals de tekst van het persbericht van het Openbaar Ministerie van 13 juni jl., is het meteen duidelijk dat het Openbaar Ministerie noch in 1999, noch in 2006 aan eerlijke en objectieve waarheidsvinding heeft gedaan. Integendeel. Mocht u in deze fase het stuk te omvangrijk vinden om helemaal tot u te nemen, dan raad ik u aan in ieder geval het hoofdstuk te lezen over het alibi (pagina 17 en verder). Wenst u meer exemplaren van dit feitenrelaas dan zal ik ze u toesturen.
2. Dat het rapport van het oriënterend vooronderzoek een schaamteloze doofpotoperatie is geweest, blijkt goed uit bijlage A. van deze brief. Doordat eind januari jl. veel publiciteit ontstond over het pas gestarte oriënterend onderzoek, meldden zich bij mij nogal wat mensen die aangaven dat zij meenden over relevante informatie te beschikken. Zij waren in september/oktober 1999 niet benaderd door de recherche (sommigen ook niet nadat zij zich zelf hadden aangemeld), en toen Louwes werd opgepakt dachten zij dat hun informatie niet relevant was. Ik heb tussen februari en april hun informatie en/of hun contactgegevens steeds doorgestuurd naar het onderzoeksteam. Met deze informatie is echter niets gedaan. Ze is niet meegenomen in het onderzoek en ook is met niemand contact opgenomen. Sommige conclusies uit het vooronderzoek zouden nooit getrokken kunnen zijn als deze informatie wel was gebruikt. Onthutsend was voor mij ook om te merken dat de twee getuigen die wel door het team zijn gehoord, met zeer relevante informatie, door het onderzoeksteam als niet betrouwbaar werden gezien (terwijl sommige informatie ondersteund werd door de informatie van de nieuwe getuigen, die niet in het onderzoek zijn meegenomen). Maar toen Michaël en Meike in mei 2006 verklaringen aflegden die haaks stonden op hun verklaringen van vijf dagen na

de moord, werd dat in het rapport gewoon geaccepteerd, louter omdat die nieuwe informatie nu wel paste in de lezing van het Openbaar Ministerie uit 1999.

Vanzelfsprekend ben ik in staat en bereid de informatie die ik tussen februari 2006 en april 2006 naar het onderzoeksteam heb gestuurd, en waarvan bijlage A een soort samenvatting is, ook integraal aan u ter beschikking te stellen.

3. Uit 'Oordeel zelf' is goed op te maken hoe onbegrijpelijk het is dat eind oktober 1999 het Openbaar Ministerie het onderzoek naar Michaël de J. abrupt stopte. Er zijn vele aanwijzingen dat vervolgens Ernest Louwes de dader moest en zou zijn. Bijlage B. is daar een prima voorbeeld van (maar er zijn er nog veel meer te geven). Een cruciaal punt in november 1999, dat tot de arrestatie van Ernest Louwes op 19 november leidde, was het feit dat een mast van KPN Telecom in Deventer het gesprek van 20:36 uur tussen Louwes en de weduwe afving. Volgens Louwes reed hij toen bij 't Harde en volgens het Openbaar Ministerie in Deventer, waar hij dan direct erna de moord pleegde, om toch in ieder geval voor 22:30 uur weer thuis in Lelystad te kunnen zijn. In zijn eerste verhoor op 19 november 1999 met de politie gaf hij aan op de weg tussen Utrecht en Lelystad bij Harderwijk rond 20:00 uur in een file geraakt te zijn. Een file die een bijzondere reden had, een breedtetransport, waardoor er langzamer gereden moest worden. Deze file was niet omgeroepen op de radio. Op 25 november 1999 heeft het onderzoeksteam gesprekken gevoerd met het hoofd van de wegwerkers die op de bewuste avond bij Harderwijk bezig waren en met een vertegenwoordiger van Rijkswaterstaat. Beiden beaamden, zoals u uit de processen-verbaal in bijlage B kunt opmaken, dat er om 20:00 uur een breedtetransport bij Harderwijk was, waardoor een file was ontstaan. Dat betekent dat het verhaal van Ernest Louwes over de route die hij de avond van 23 september nam, juist was en hij om 20:00 uur in Harderwijk was op weg van Utrecht naar Lelystad en niet om 20:36 in Deventer geweest kon zijn. Dit leidde echter niet tot het stoppen van het onderzoek naar Ernest Louwes. Integendeel, op 30 november 1999 werd de geurproef gedaan met een lemmet van 18 centimeter (terwijl de steken 10 centimeter diep waren) en een vorm die niet paste op de bloedafdruk van het mes op de blouse van de weduwe. De gevolgen van die geurproef zijn bekend. U en ik weten dat als die geurproef een ander resultaat had gehad, Louwes tot twee keer toe vrijgesproken zou zijn, maar de kans is groot dat hij niet eens voor de rechter gebracht zou zijn. Deze bevindingen rondom het alibi van Louwes zijn extra wrang als u hoofdstuk 4 van 'Oordeel zelf' over het alibi van Michaël de J. leest. Steeds veranderende alibi's van Michaël en Meike en een getuige die aangaf een half uur na de moord een verdacht uitziend persoon te hebben zien lopen op een heel stille plek in Deventer. Een 'enge man' die voldeed aan het signalement van Michaël de J. en die zich ook precies bevond op de route tussen het huis van de weduwe en het huis van Michaël en Meike. (Ik ga maar niet verder in op de belangrijke vraag die nooit gesteld is, maar in feite wel gesteld zou behoren te worden na uw bevindingen in 2003 over de geurproef en het mes. Hoe kan het zijn, dat een speurhond op 30 november 1999 tot twee keer toe de geur van Louwes verbond aan een mes dat Louwes nooit in handen kan hebben gehad? Als de rechter in Arnhem deze geurproef hard genoeg vond om Louwes tot twaalf jaar te veroordelen, was het dan niet logisch geweest om na 2003 onderzoek te doen naar de vraag of er wellicht fraude was gepleegd bij de geurproef? Het is namelijk te gemakkelijk om achteraf te stellen dat de hond het dan wel fout gehad moet hebben als de rechter in eerste instantie de proef hard genoeg vond om Louwes tot 12 jaar te veroordelen)

Ik denk dat als u de bovenstaande informatie tot u neemt, u tot dezelfde conclusie komt als ik en vele Nederlanders met mij. Het Openbaar Ministerie heeft in 1999 vele blunders begaan bij het onderzoek naar de Deventer moordzaak en is in 2006 alleen maar bezig geweest die blunders aan het oog te onttrekken.

Ik roep u op het verzoek dat ik u in deze brief doe te onderzoeken en niet op louter formele gronden mijn verzoek af te wijzen. Daarvoor is de inzet voor Nederland als rechtsstaat te hoog. Het kan toch niet zo zijn dat alleen als de echte dader bekend (zoals Wik H. in Schiedam) pas naar buiten kan komen dat er grote fouten zijn gemaakt door alle geledingen in het justitiële proces? Het instant houden van de rechtsstaat kan toch niet overgelaten worden aan de misdadigers?

Ik hoop dat u het grote belang van mijn verzoek aan u beseft en zich ook realiseert dat het vertrouwen dat veel burgers in de rechtsstaat willen hebben ernstig is geschokt door wat zij inmiddels over deze zaak te weten zijn gekomen.

Zoals u wellicht weet heb ik mij in het afgelopen halve jaar in de media expliciet uitgesproken over het daderschap van Michaël de J. Ik ben daar, met name vanuit kringen van juristen, hard op aangevallen. Mijn argumentatie was en is dat mijn aanpak blijkbaar de enige manier is om Nederlanders duidelijk te maken hoezeer onze rechtsstaat faalt in de bescherming van burgers tegen willekeur van het justitiële systeem. Wat Louwes is gebeurd zou mij dus ook kunnen gebeuren en iedere andere burger. Graag verwijs ik naar een vergelijkbare situatie die zich in de negentiger jaren in Engeland heeft afgespeeld. Ook daar is door burgers het falen van het justitiële systeem aangetoond en heeft dat tot een aantal belangrijke hervormingen geleid, waardoor de kans op fouten verder is verminderd.

Ik begrijp dat het erop lijkt dat ik met deze aanpak een aantal basisregels van onze rechtsstaat heb geschonden. Maar ik wijs graag op het derde punt uit artikel 261 van het wetboek van strafrecht over smaad: *“Noch smaad, noch smaadschrift bestaat voor zover de dader heeft gehandeld tot noodzakelijke verdediging, of te goeder trouw heeft kunnen aannemen dat het te last gelegde waar was en dat het algemeen belang de telastlegging eiste.”*

Ik beroep mij op het algemeen belang. De rechtsstaat is niet alleen het exclusieve bezit van juristen, maar evenzeer van de burgers zelf.

Het is in ons aller belang dat een Openbaar Ministerie zijn taak goed uitvoert. Fouten kunnen gebeuren, maar er moeten maximale voorzieningen worden getroffen om die fouten te voorkomen, c.q. door de rechters te laten corrigeren. Dat dit helaas niet altijd is gebeurd (zie Schiedam) is al erg genoeg, maar niet 100% uit te sluiten. Maar als het Openbaar Ministerie vervolgens duidelijk bezig gaat die fouten in een doofpot te stoppen en de top van dat Ministerie is daar expliciet bij betrokken, dan wordt een grens overschreden die onacceptabel behoort te zijn. Onacceptabel voor de burgers van Nederland; zeker ook onacceptabel voor de Hoge Raad.

Ik neem aan dat u dit met mij eens bent en mijn verzoek derhalve zult inwilligen. Besef dat bij velen nog hun enige hoop in deze zaak op u gevestigd is.

Of we glijden verder de helling af, of deze onacceptabele situatie wordt gecorrigeerd en er vindt een schoonmaakoperatie plaats, waardoor we weer allemaal trots kunnen zijn op Nederland als echte rechtsstaat.

Ik wens u veel wijsheid en moed toe.

Hoogachtend

Drs. Maurice de Hond

Bijlage A:

De informatie die niet gebruikt is door het onderzoeksteam van het OM.

Deze bijlage bevat zeer vertrouwelijke informatie, dat niet geopenbaard kan worden. Is wel beschikbaar voor Hoge Raad en –vertrouwelijk- voor de media.

Bijlage B:

Het alibi van Louwes: het breedtetransport bij Harderwijk

Dit is de link naar deze bijlage:

http://www.mauricedehond.nl/images/het_alibi_van_louwes_copy1.pdf